

Goedkeuring van het op 28 Juni 1951 te Genève door de Internationale Arbeidsconferentie in haar vier en dertigste zitting aangenomen Verdrag betreffende methoden tot vaststelling van minimum-lonen in de landbouw, 1951

MEMORIE VAN TOELICHTING

No. 3

De van 6 tot 29 Juni 1951 te Genève gehouden vier en dertigste zitting van de Internationale Arbeidsconferentie heeft de twee volgende verdragen aangenomen:

Verdrag (no. 99) betreffende de methoden tot vaststelling van minimum-lonen in de landbouw;

Verdrag (no. 100) betreffende gelijke beloning voor mannelijke en vrouwelijke arbeidskrachten voor arbeid van gelijke waarde.

Krachtens artikel 19, lid 5, van het Statuut der Internationale Arbeidsorganisatie is elk lid verplicht de aangenomen verdragen binnen een jaar — of, indien zulks wegens bijzondere omstandigheden onmogelijk is, binnen achttien maanden — aan de bevoegde autoriteit voor te leggen.

Ten aanzien van het Verdrag betreffende gelijke beloning voor mannelijke en vrouwelijke arbeidskrachten voor arbeid van gelijke waarde is het advies verzocht van de Sociaal-Economische Raad omtrent de vraag of en in hoeverre het in het Verdrag neergelegde beginsel in Nederland toepassing zou kunnen vinden.

Het onderhavige wetsontwerp strekt ter goedkeuring krachtens artikel 60, lid 2, der Grondwet van het Verdrag betreffende de methoden tot vaststelling van minimum-lonen in de landbouw.

Ter toelichting moge het volgende dienen.

Artikel 1 van het Verdrag bepaalt, dat elk lid, dat het Verdrag bekrachtigt, zich verbindt tot het scheppen of in stand houden van doeltreffende methoden tot vaststelling van minimum-lonen voor werknemers in landbouwondernemingen en aanverwante beroepen. Daarbij wordt aan elk lid de vrijheid gelaten om, na overleg met de meest representatieve betrokken organisaties van werkgevers en werknemers, waar deze bestaan, te bepalen op welke ondernemingen, beroepen en categorieën van personen deze methoden zullen worden toegepast. De bevoegde autoriteit kan sommige categorieën van personen, zoals gezinsleden van de landbouwer, die bij hem in dienst zijn, van bedoelde bepalingen uitsluiten.

In artikel 2 wordt bepaald onder welke voorwaarden minimum-lonen gedeeltelijk in natura kunnen worden uitgekeerd.

Elk lid is vrij om te beslissen welke aard en vorm de bovengenoemde methoden moeten hebben, onder voorbehoud van de volgende in artikel 3 genoemde voorwaarden:

1. Alvorens een beslissing genomen wordt, dient vooraf volledig overleg gepleegd te worden met de meest representatieve betrokken organisaties van werkgevers en werknemers, waar deze bestaan, en met ieder ander persoon, die door beroep of functies in het bijzonder bevoegd is en wiens raadpleging de bevoegde autoriteit nuttig oordeelt.

2. De betrokken werkgevers en werknemers dienen deel te nemen aan de tenuitvoerlegging van de methoden tot vaststelling van minimum-lonen, of wel geraadpleegd te worden of het recht te hebben om gehoord te worden, op zodanige wijze als en voor zover bepaald moge worden door nationale wetten en regelingen, maar in elk geval op een basis van volledige gelijkheid.

3. Minimum-loontarieven, die vastgesteld zijn, dienen bindend te zijn voor de betrokken werkgevers en werknemers, zodat zij niet verlaagd kunnen worden.

4. De bevoegde autoriteit kan, zo nodig, afwijkingen van de minimum-loontarieven toestaan in bijzondere gevallen, ten einde een beperking van de werkgelegenheid voor lichamelijk of geestelijk onvolwaardigen te voorkomen.

In artikel 4 wordt bepaald, dat het lid, dat het Verdrag bekrachtigt, maatregelen dient te nemen om te waarborgen, dat de betrokken werkgevers en werknemers op de hoogte zijn van de van kracht zijnde minimum-loontarieven en dat geen lagere lonen worden uitbetaald in gevallen, waar deze tarieven toepasselijk zijn. Ook dient een werknemer, op wie de minimum-loontarieven van toepassing zijn en die een lager loon heeft ontvangen, gerechtigd te zijn om het te weinig ontvangene alsnog te verkrijgen.

Elk lid dient volgens artikel 5 elk jaar aan het Internationaal Arbeidsbureau een algemene uiteenzetting te zenden over de toepassing van het Verdrag. Het artikel bepaalt tevens welke gegevens deze uiteenzetting moet bevatten.

De artikelen 6 t/m 15 zijn de gebruikelijke in internationale arbeidsverdragen voorkomende artikelen.

De in het Verdrag voorkomende voorschriften zijn van zeer algemene aard en zijn in geen enkel opzicht in strijd met hetgeen dienaangaande in Nederland reeds geldt.

Het Verdrag schrijft immers slechts voor, dat er een behoorlijke methode van loonvaststelling moet zijn, welke waarborgen inhoudt voor het horen van de belanghebbenden en waakt tegen afwijking naar beneden van de vastgestelde minimum-lonen. Dit nu is in Nederland met betrekking tot de loonbepaling in de landbouw het geval, evenals met betrekking tot die in de andere bedrijfstakken.

Ook staat het in het Verdrag bepaalde niet in de weg aan de toekenning van bevoegdheden aan Bedrijfschappen, bedoeld in de Wet op de Bedrijfsorganisatie.

Aangezien de voorschriften van het Verdrag geen wijzigingen noodzakelijk maken in wettelijke voorschriften en evenmin in de daarop gevestigde praktijk, komt het de ondergetekenden voor, dat tegen goedkeuring van het Verdrag geen bezwaar behoeft te bestaan.

In verband met het bepaalde in artikel 35, lid 4, van het Statuut der Internationale Arbeidsorganisatie heeft de eerste ondergetekende het onderhavige Verdrag aan de Minister voor Uniezaken en Overzeese Rijksdelen doen toekomen met het verzoek het ter kennis van de Regeringen der Overzeese Rijksdelen te brengen.

*De Minister van Sociale Zaken
en Volksgezondheid,*

J. G. SUURHOFF.

De Minister van Buitenlandse Zaken,

J. W. BEYEN.

*De Minister van Landbouw, Visserij
en Voedselvoorziening,*

MANSHOLT.